

Bezva plán

Napsal uživatel Magdalena Karelová - Waki
Čtvrtek, 09 Únor 2012 22:48

Chmurné myšlenky se k ní plížily a roztahovaly se jako starý pes na zápraží, když ho olizují paprsky podzimního slunce.

Uplynul měsíc, co ji propustili z nemocnice. Uplynuly dva měsíce, co odešel Robin. Vlastně spíš odjel, pomyslela si hořce. Přišel k ní Ben, žduchl ji do ruky a zakňučel. Chtěl ven. Dotek důvěrně známých věcí uklidňoval. Vědomí už neztrácela, ale z klubka událostí, které se nedávno odehrály, nebyla stále schopná odvinout souvislou nit.

"Bene, Bene, pusť tu ošklivou krysou. Není na hraní. Je to naháč a panička mě kvůli tobě určitě sežere."

"Slavíková, já vás dám za ty řeči k soudu hned, jak budete plnoletá!"

"Nedáte. Toho se taková ochechule jako vy nemá šanci dožít."

"Jen počkej, ty..."

"Jen počkejte..."

Toho soudu jsem se málem nedožila já.

"Jen panáka, vopravdu, víc jsem neměl," blekotal těžkým jazykem Robin. "Přece řídím."

"A vlakem bychom jet nemohli? Staví kousek od srubu."

"S Benem? S tou tvou bestií nás nevezmou ani do hytláku. A navíc potřebuju bejt v neděli brzo doma. Mám noční."

"Ale ostatním vlak nevdá."

"Chceš říct Plachťákovi, že jo? Nechápu, co na něm máš. S tím svým ksichtem by mohl rovnou do muzea voskovéjch příšer."

Honza podivín. Uši má jako dva lopuchový listy, jen ne zelený. Navzdory pokročilému věku dvaadvaceti let se ho ve tváři stále drží puberta. Plus lennonky. Jezdí sám, sbírá bylinky a houby. Nosí je nanicovatým babkám ve vesnici. Učiněnej samaritán.

"Říkal jsi, že tenhle panák je poslední."

"Hele, klid. Vím, kdy mám dost. Jsem profík a na srub je to slabějch deset."

Ujeli jsme slabých pět. Robina tam nechali, mě odvezli jiným autem. Do jinýho světa.

"Způsobilo to ono rozsáhlé krvácení do mozku. Zpočátku to nevypadalo tak nebezpečně, ale došlo k nejhoršímu. Uvidíme za měsíc, hematom se stále může vstřebat. V opačném případě by byla nutná operace, ale netroufám si tvrdit, že jsme na ni dostatečně vybaveni. V Rakousku..."

Z lékařova vysvětlování jsem si vyvodila závěr, že za měsíc zase pojedou na boudu. S Benem.

Bezva plán

Napsal uživatel Magdalena Karellová - Waki
Čtvrtek, 09 Únor 2012 22:48

Vzpomínat. Ben mě tam dovede. Umí na povel nosit dříví. A nějaký tam pořád zůstalo z posledně.

Za měsíc je zítra. Balit umím popaměti a jídlo identifikuju i poslepu.

Poslepu jsem našla i lávku přes potok za nádražím. Vida, hytlák se nekonal. Lávku jsem bezpečně zvládla a dál už to je rovně. Žádný překážky. Najednou jsem vrazila do vodorovné tyče. Nebyla jsem na to připravená, takže jsem ztratila rovnováhu a spadla.

"Co to tu vyvádíš, slepucho?"

Skoro jsem viděla, jak se Plachťák šklebí.

"K popukání, že?" odsekla jsem. Najednou mi vadilo, že mě nelituje a neutěšuje jako ostatní.

"Snad bys nechtěla, abych při pohledu na tebe spínal ruce a křížoval se jako bábrlinky ve vsi?" četl mi myšlenky Plachťák.

"Prostě jsem si té tyče nevšimla. Asi jsem slepá, víš?"

"Aha, promiň."

"Pozdní lítost."

"Já tě nelituju. Já tě sleduju."

"A to jako proč? Potřebuješ pár veselejších záběrů do skrytý kamery?"

"To ne. Viděl jsem tě vystupovat z vlaku a chtěl jsem se ujistit, že dorazíš v pořádku."

"Že se dorazím v pořádku. O ten tvůj klacek. Neříkej, že to nebyla tvoje práce."

"Po mém klacku ti nic není."

Cítím, že se červenám. Teď, když jsem Plachťákovi neviděla do tváře, jsem si uvědomila, jak má sametovej hlas.

A - taky ruku.

"Jdeme, ať tam jsme ještě dneska."

"Bene, ty zrádče, sežer ho!"

"Ben je charakter, k něčemu takovému by se nesnížil. Navíc nevím, jak by se se mnou vypořádal jeho zažívací systém."

"Poslechni, nemá to cenu. Chci být sama a momentálně se zajímám spíš o zbohatlíky bez závazků."

"Tak aby bylo v jedné věci jasno. Samotnou tě tady pobíhat nenechám, ať se ti to líbí, nebo ne. Nejsem pro tebe sice perspektivní, neboť jsem ošklivec a realizuju se v řadách dělnický třídy, ale zato mám bezva plán."

"Plán?"

"Bábrlinky vědí všechno. Celý okolí mluví jen o tom, že potřebuješ peníze na operaci a nevíš, kde je sehnat. Naštěstí jsi narazila na mne a já už všechno vymyslel."

"Opravdu?"

"Jasně. Budeme sbírat šneky. Za kilo jsou tři stovky. Na operaci jich budou stačit tak dvě tři tuny. Šneky sežerou Francouzi, nás ekologové."

"Seš blázen," ulevila jsem si.

"Jasně," prohlásil pyšně a objal mě kolem ramen.

Trapsavec 2001